

SJORS

van de Rebellenclub

19 januari 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 3

Nieuws over de Grote Europese Wedstrijd!!

In SJORS nr. 39 van de afgelopen jaargang hebben we beloofd, dat we omstreeks 1 januari van dit jaar de winnaars bekend zouden maken van de GROTE EUROPESE WEDSTRIJD. Het heeft toch nog iets langer geduurd dan we verwacht hadden, maar hier zijn we dan met de eerste uitslag.

Intussen moeten we jullie vertellen, dat er enorm veel tekeningen zijn binnengekomen. We hebben de vijftig beste hieruit geselecteerd en doorgestuurd naar de Nederlandse jury, die tegen het einde van 1962 in Amsterdam is bijeen geweest. Van alle Nederlandse bij EUROPRESSJUNIOR aangesloten jeugdbladen waren daar vijftig tekeningen en het was voor de jury lang geen gemakkelijk karwei om uit die ongeveer vijfhonderd inzendingen de vijf beste te kiezen. Er is lang gewikt en gewogen, elke tekening is grondig bekeken en tenslotte zijn de volgende vijf Nederlandse kanshebbers uit de bus gekomen:

Ronald Dicker
Spreeuwenstraat 22
Hengelo (Ov.)

Selma Schepel
Prinsesselaan 8
Beverwijk

Joyce Stupers
J. J. Hamelinkstraat 78 I
Haarlem

Lenie Saal
Adr. Kluitstraat 9 hs
Amsterdam-West III

Dick Bouman
Terschellingsestraat 27 B
Rotterdam-21

De jongens en meisjes, wier namen hierboven staan afgedrukt, krijgen van de afdeling Nederland van EUROPRESS-JUNIOR een *tweedaagse reis naar Amsterdam en Brussel* aangeboden. Hun tekeningen worden samen met die van de finalisten uit België, Duitsland, Frankrijk en Italië doorgezonden naar Brussel, waar ze zullen worden beoordeeld door de Europese jury.

Naast deze vijf tekeningen heeft de Nederlandse jury nóg eens vijf tekeningen apart gehouden; de makers daarvan hebben ook nog een kans op de reis naar Amsterdam en Brussel. Hun namen maken we nog niet bekend, maar we verklappen wel dat ze in Arnhem, Eindhoven, Laren, Steenbergen en Utrecht wonen.

Uit de tekeningen van de veertig Europese finalisten worden door de jury in Brussel de acht beste gekozen; de makers hiervan gaan met elkaar een rondreis maken langs de grote steden van Europa. Hun tekeningen zullen in de verschillende Europese jeugdbladen worden afgedrukt en door alle lezers van die bladen worden beoordeeld. Wie dan de beste tekening blijkt te hebben gemaakt, komt in aanmerking voor de GROTE VAKANTIEPRIJS, waarover we in SJORS nr. 39 van de jaargang 1962 al hebben verteld. De winnaar of winnares van deze GROTE VAKANTIEPRIJS mag kiezen uit:

1. een prachtige, complete zeilboot;
2. een buitenlandse vakantiereis met zijn of haar ouders;
3. een complete kampeeruitrusting met alles wat nodig is om heerlijk te kunnen kamperen.

Bovendien maakt hij of zij een kans op een mooi bedrag in geld, dat op zijn of haar spaarbankboekje zal worden bijgeschreven.

Wanneer nu een van de vijf beste Nederlanders (zie boven) meegaat met de rondreis door Europa, dan krijgt hij of zij niet nog eens de tweedaagse reis naar Amsterdam en Brussel. In dat geval maakt een van de reserves een kans op die reis.

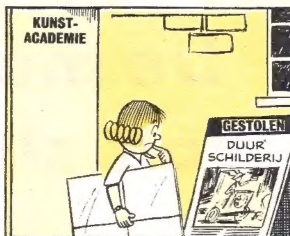
Dat was dan het nieuws, dat we je op dit ogenblik konden vertellen. Binnenkort zal ook de uitslag van de jury in Brussel bekend worden en dan volgen dus meer bijzonderheden. We feliciteren alvast de lezers en lezeressen, wier namen hierboven staan, en tegen degenen, die niet zoveel geluk gehad hebben, zeggen we: Heel hartelijk bedankt voor je tekening! We vinden het fijn dat je meegedaan hebt en al val je niet in de prijzen, je hebt toch iets gedaan voor de eenheid van de jeugd van Europa en daarmee voor de *eenheid van Europa!* Dat is iets om trots op te zijn!

Rare maten

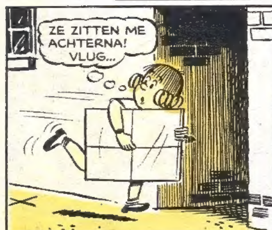
Bij lang niet alle volkeren geldt de meter als standaardmaat voor het aangeven van een afstand. De Engelsen en veel Engels sprekende volkeren gebruiken de *yard* en de *mile*; die zijn respectievelijk 91,44 centimeter en 1609,34 meter lang. Maar bij primitieve volken meet men heel anders. Bij de Indianen van La Plata zegt men dat de afstand van het ene dorp naar het andere *trumi-trumi-trumi* is, dat wil zeggen: drie dagreizen ver. In India, waar de koe als een heilig dier wordt beschouwd, geldt als kleinste maat het *koeoor*, dat is ongeveer achttien centimeter. Men zegt er ook dat de afstand van een bepaalde weg drie of vier *koegeluiden* lang is, waarbij men ervan uitgaat dat één koegeluid de weglengte is, waarover men het loeien van een koe nog duidelijk kan horen: dat is ongeveer twee en een halve kilometer. Bij de Dajaks op Borneo meet men de weglengte per *hanekraai*. In Mantsjoerije leven volksstammen, die geen echte lengtemaat kennen. Zij drukken een afstand in tijdmaten uit, waarbij als eenheidsmaat de tijd geldt, waarin een ketel koud water tot koken wordt gebracht. Dat duurt ongeveer een half uur en in die tijd kan een volwassen man twee en een halve kilometer lopen. Als een weg dus een lengte heeft van „achtmaal tot de ketel kookt", is hij acht keer twee en een halve kilometer lang, dat is twintig kilometer. Het lijkt allemaal verschrikkelijk ingewikkeld, maar het schijnt dat deze volksstammen met dit systeem prima overweg kunnen. . .

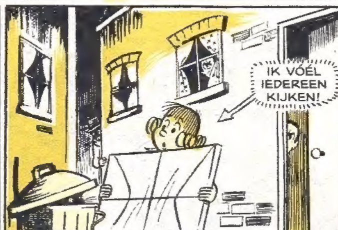
BETSY


IK WED DAT JULLIE NIET WETEN WAT IK HIER HEB!


KUNST-ACADEMIE
GESTOLEN
DUUR SCHILDERIJ



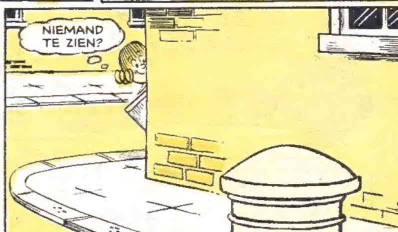

ZE ZITTEN ME ACHTERNA! VLUG...


IK VOÉL IEDEREEN KIJKEN!


HEE, WACHT EVEN...
NEE!

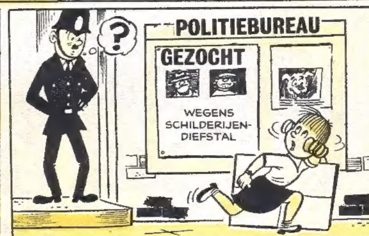

VREEMD! IK WOU ALLEEN VRAGEN HOE LAAT HET IS!


POEH, DAT WAS OP HET NIPPERTJE!


NIEMAND TE ZIEN?

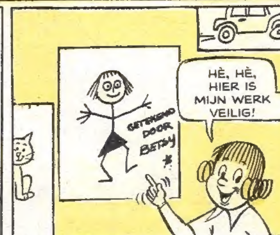

ZULLEN WIJ DAT ZWARE PAK VOOR JE DRAGEN?
BLIJF ERAF!


WE WILDEN JE HELPEN!


?
POLITIEBUREAU
GEZOCHT
WEGENS SCHILDERIJEN-DIEFSTAL


IK BEN ER!
SCHOOL


TENTOON-STELLING VAN TEKENINGEN
AH, DAAR IS BETSY OOK!


HÈ, HÈ, HIER IS MIJN WERK VEILIG!
GETEKEND DOOR BETSY

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE HADDEN DERDA, DE COMMANDANT VAN DE SULTAN, GEVANGENGENOMEN EN HEM GEDWONGEN HUN DE GEHEIME TOEGANG TOT HET PALEIS TE WIJZEN. MAAR DERDA WIST TE ONTKOMEN EN LIET VLAK VOOR DE VRIENDEN EEN IJZEREN HEK NEER.
















MET GROTE KRACHT KWAM HET HEK OP DE KOOIEN TERECHT.
GOED GEDAAN!


GESCHROKKEN RENDEN DE TIJGERS WEG.
VLUG, ARCHIE, HOUD ZE TEGEN!
ZE VALLEN DE SULTAN AAN!


MAAR ARCHIE KON NIET MEER OP TIJD TUSSENBEIDE KOMEN.


DE ROBOT GREEP DE BEIDE TIJGERS, MAAR VOOR DE SULTAN KWAM ZIJN HULP TE LAAT.
HIJ IS DOOD. WE KUNNEN NIETS MEER VOOR HEM DOEN!
WE ZULLEN DE GEVANGENEN VRIJLATEN EN DE REBELLEN ROEPEN!


EVEN LATER GAF ARCHIE HET TEKEN.
MANNEN, ONZE IJZEREN VRIEND HEEFT ONS BEVRIJD!


TOEN ZEI ARCHIE TOT ZAPHEM:
BIJ DEZEN BENOEM IK U TOT LEIDER VAN DIT VOLK!
DANK U! IK ZAL ZORGEN DAT HET GOED GELEID WORDT!


TWEE UUR LATER VERTROKKEN DE VRIENDEN NAAR EEN VLIEGVELD IN DE BUURT.
LEVE ONZE VRIEND ARCHIE!


DE INBOORLINGEN MOGEN ARCHIE ERG GRAAG!
NATUURLIJK, WIE MAG ARCHIE NU NIET?


OP HET VLIEGVELD ZEI ZAPHEM:
VAARWEL, MANNEN, EN VEEL SUCCES BIJ UW VOLGENDE AVONTUUR!


TERWIJL HET TOESTEL OPSTEEG ZEI KEN:
WE ZIJN BEGONNEN IN INDIA EN GEËINDIGD IN AFRIKA! WAT STAAT ONS NU WEER TE WACHTEN?
DAT ZULLEN WE SPOEDIG WETEN!
EINDE



Onraad in Ternmoor

LINDA BRENT, DOCHTER VAN DE POSTAMBTENAAR VAN TERNMOOR, HIELP JOHNNY, DE BROER VAN SHEILA FAIRFAX, DIE UIT EEN NABURIGE GEVANGENIS WAS ONTSNAPT. MAAR ONDERWEG RAAKTEN LINDA EN JOHNNY IN MOEILIJKHEDEN...



MAAR JOHNNY ANTWOORDDE:









HET WAS INDERDAAD OP HET NIPPERTJE GEWEEST. ALS LINDA GEGREPEN WAS, ZOU ZE ZWAAR GESTRAFT ZIJN. MAAR GELUKKIG HAD HET PLAN VAN BRENT RESULTAAT GEHAD. NU KON JOHNNY PROBEREN DE MAN TE VINDEN DIE DE BANKROOF GEPLEEGD HAD, WAARVOOR HIJ VEROORDEELD WAS.













EN EVEN DAARNA...

TOT MORGEN! DAN KOM IK JE ETEN BRENGEN!

DANK JE EN ZEG SHEILA DAT ZE GOED OP ZICHZELF PAST!

LINDA WAS BLIJ TOEN ZE HET DORP BEREIKT HAD.

VADER ZAL WEL TERUG ZIJN VAN ZIJN RONDE. WAT MOET IK NU TEGEN HEM ZEGGEN?

MAAR EVEN LATER...

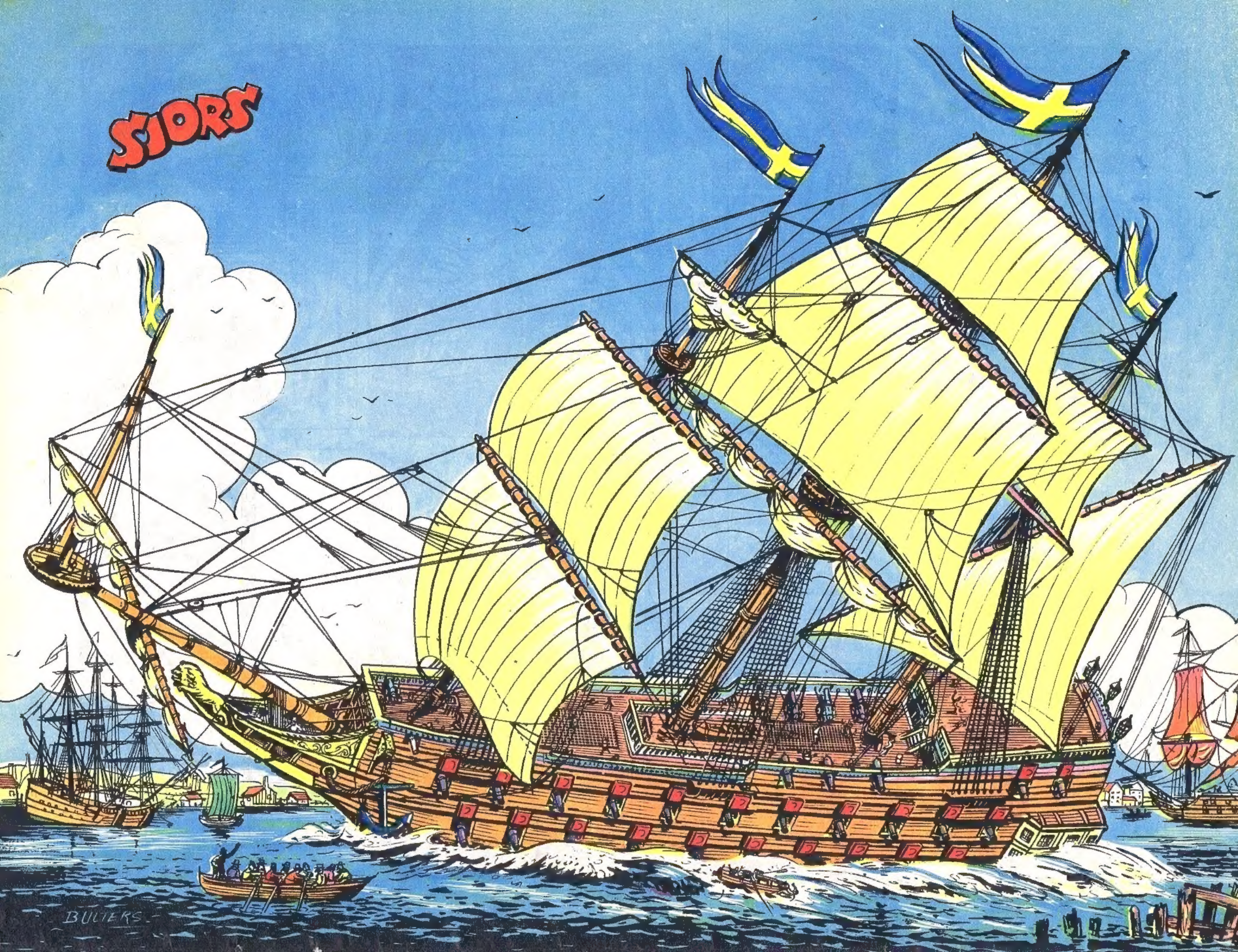
ER BRANDT GEEN LICHT! DAN IS HIJ NOG NIET THUIS!



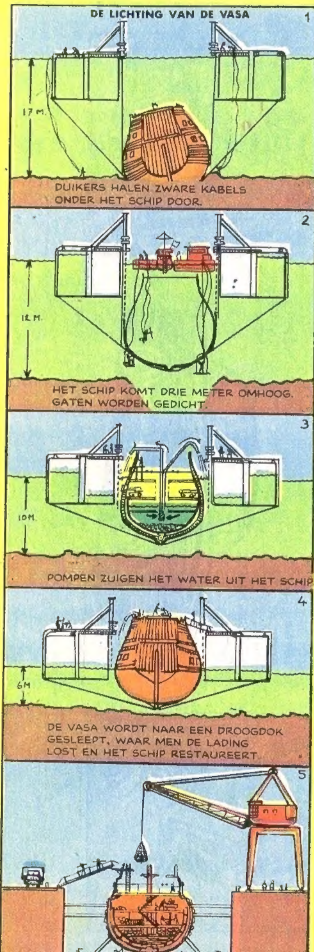







SJORS
BULTERS

De Vasa is weer boven water!



Zondag 10 augustus 1628 was een mooie dag met veel zon en weinig bewolking. In de haven van Stockholm heerste een grote drukte. Al vanaf 's morgens vroeg dromden mensen op de kade bijeen en naarmate het later werd, groeiden de rijen kijkers aan. Er zou die dag iets heel bijzonders gebeuren. De *Vasa*, het nieuwe vlaggeschip van de Zweedse marine, zou haar eerste reis beginnen. De trotse driemaster lag feestelijk versierd aan de kade te wachten. De laatste voorbereidingen werden getroffen en precies om drie uur in de middag gooide men de touwen los. Triomfantelijk losten de kanonnen saluutschoten en de tienduizenden toeschouwers juichten toen een lichte bries uit het zuidwesten de zeilen bol deed staan.

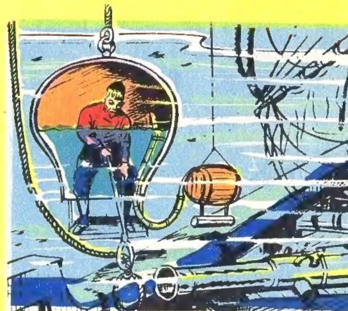
Langzaam begon de *Vasa* vaart te krijgen. Maar op datzelfde ogenblik gebeurde het onbegrijpelijke. Een windstoot veegde over het water, greep de zeilen van de driemaster en deed het schip gevaarlijk naar bakboord overhellen. Kapitein Söfring Hansson gaf onmiddellijk bevel alle kanonnen naar binnen te halen, de geschutspoorten te sluiten en de vuurmonden naar stuurboord te rollen. Maar het was al te laat. De *Vasa* ging nog sterker overhellen, zodat het water door de onderste geschutspoorten naar binnen kolkte. Toen ging het prachtige nieuwe schip geheel op zijn zij liggen en begon te zinken. Om precies kwart voor vijf was de *Vasa* onder water verdwenen.

De *Vasa* was gebouwd op last van koning Gustaaf Adolf, die in oorlog was met Polen en van plan was alle Oostzeehavens te blokkeren. Voor dat doel had hij een sterke vloot nodig en dus liet hij een groot aantal nieuwe schepen bouwen, waaronder de *Vasa*, die bedoeld was als admiraalsschip. Maar allerlei moeilijkheden hebben die plannen verhinderd. Het schip, ontworpen door de Nederlandse scheepsbouwer Hendrik Hubertszoon, was om te beginnen twee maanden te laat klaar. Toen het begin augustus 1628 werd opgeleverd, sleepte men het tot vlak bij het koninklijk paleis, waar het werd bevoorraad. Zondag 10 augustus begon het aan zijn eerste reis, maar bijna onmiddellijk ging het ten onder. Vijftig opvarenden vonden de dood in de Stockholmse haven.

Waaróm de *Vasa* ten onder ging is nooit helemaal opgehelderd. Men beweerde dat het schip niet goed gebouwd was; het zou te hoog en te smal zijn geweest, terwijl de bewapening (onder andere vierenzestig bronzen kanonnen) veel te zwaar was. Kapitein Hansson werd na de ramp in hechtenis genomen, maar al gauw bleek dat hij geen fouten had gemaakt. Toen gooide men de schuld op Hendrik Hubertszoon, die even tevoren was overleden. Maar latere onderzoekingen hebben aangetoond, dat de fout evenmin bij hem heeft gelegen, want hij bouwde de *Vasa* naar het model van de toenmalige Nederlandse oorlogsbodems en die konden wel tegen een stootje. Hendrik Hubertszoon is later in ere hersteld en men zoekt nog naar de eigenlijke oorzaak van de ramp.

In de jaren na de ondergang van de *Vasa* zijn verscheidene pogingen gedaan om het wrak te bergen, maar zonder succes. In 1664 kon overste von Treileben met behulp van een primitieve duikerklok drieënvijftig van de vierenzestig kanonnen boven water brengen, maar verder kwam hij niet. In 1956 bepaalde de amateur-geoloog Anders Franzen de juiste plaats van het wrak. Duikers gingen naar beneden en vonden op een diepte van tweeëndertig meter het schip, dat rechtovereind in de modder stond.

In 1958 kon het zevenhonderd ton wegende casco uit de kleibodem losgemaakt worden en in augustus 1959 slaagde men erin het schip in etappes over een afstand van een halve kilometer onder water te verslepen naar het eilandje Kastellholmen, waar de omstandigheden voor het lichten beter waren. In 1960 en '61 werkte een legertje duikers en kikvorsmannen aan het wrak. Onder andere bleken alle spijkers weggeroest te zijn en de spijkergaten moesten stuk voor stuk worden dichtgemaakt.



OP DEZE LEVENSGEVAARLIJKE MANIER VISTE MEN IN 1664 MET EEN PRIMITIEVE DUIKERKLOK (HIER IN DOORSNEE GETEKEND) 53 KANONNEN VAN DE VASA OP. DE DUIKER ADEMT UIT DE LUCHTBEL DIE DOOR DE DRUK VAN HET WATER WORDT VASTGEHOUDEN. IN HET VAATJE NAAST DE KLOK BEVINDT ZICH EXTRA-LUCHT.

Op 24 april 1961, 333 jaar na haar ondergang, haalde men de *Vasa* boven water. Het schip, dat tweeënvijftig meter lang was en twaalf meter breed, verkeerde nog in prima staat. Het eikehout, waarvan het was gebouwd, had weinig van het verblijf onder water geleden. De *Vasa* werd naar een dok gesleept, waar zij werd gerestaureerd. Intussen is men begonnen met de bouw van een museum, waarin het schip zal worden tentoongesteld. Naast het schip zal men er ook een grote hoeveelheid voorwerpen kunnen bezichtigen, die in de romp zijn gevonden: houtsnijwerk, gietijzeren kanonskogels, vaatjes musketkogels, munten, kleding enzovoort.

De Zweden zijn trots op het voormalige vlaggeschip, dat, na meer dan driehonderd jaar op de bodem van de Stockholmse haven te hebben gelegen, nu eindelijk weer „boven water" is!



Wereld-quiz



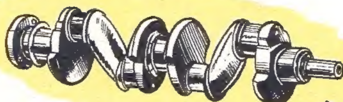
1. DIT MERKWAARDIGE DIER IS EEN...



2. HOE HEET DEZE FILMSTER?



3. UIT WELK LAND KOMT DEZE POSTZEGEL?



4. WELK AUTO-ONDERDEEL IS DIT?



5. UIT EEN RUPS ONTWIKKELT ZICH EEN...



7. DIT BEELD IS HET SYMBOOL VAN EEN IN 1940 VERWOESTE STAD. HET STAAT IN...



6. DE AUTO WIL LINKSAF, DE FIETSER GAAT RECHTDOOR. WIE HEEFT VOORRANG?



8. HOE HETEN DEZE HOOFDDEKSELS?

9. HOE HEET HET WERPTUIG VAN DEZE INBOORLING?

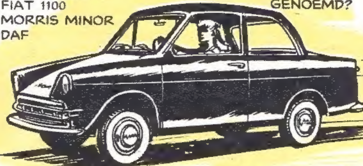


BUITERS



10. HOE HEET DIT OUDE SCHRIFT?

11. DIT IS EEN:
FORD ANGLIA
FIAT 1100
MORRIS MINOR
DAF



12. HOE WERD DEZE GRAPPENMAKER GENOEMD?



ANTWOORDEN OP BLADZIJDE 30

Hallo, jongens en meisjes hier is het tweede deel van mijn avonturen!

JONKER FRIS
en de maanmannetjes

"Jonker Fris en de maanmannetjes" zo heet mijn nieuw avonturen-verhaal. Dat zullen jullie graag willen lezen, he? Vooral als je deel I ("Jonker Fris en het gestolen smulboekje") al hebt.



Wil je gauw dit spannend boekje bezitten? Stuur ons dan 3 van deze rondjes. Knip ze uit de wikkel van Jonker Fris jampotten of conservenblikken. Of stuur ons 5 postzegels van 12 ct.
Als je deel I nog niet bezit, bestel het dan ook gauw, anders is de voorraad op. Ook voor deel I moet je 3 rondjes sturen of 5 postzegels van 12 ct.

let op: er komt weer een grote Jonker Fris prijsvraag

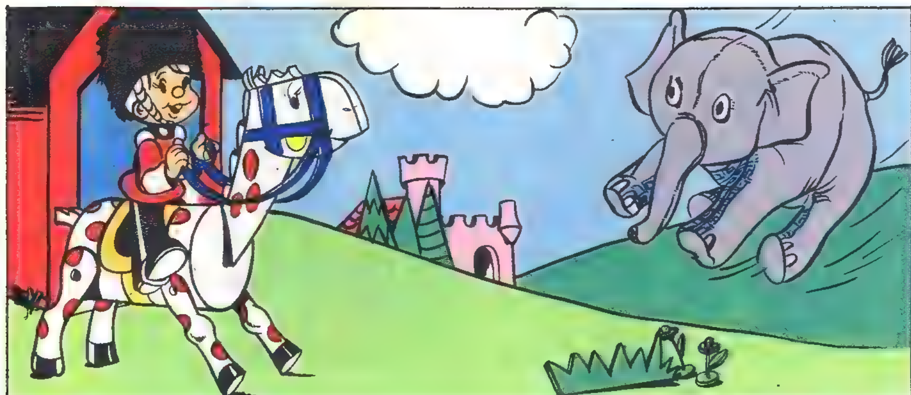
Daar zijn schitterende prijzen mee te winnen. Die prijzen worden uitgereikt op een **GROOT KINDERFESTIJN.**
Wat dat festijn zal zijn, dat blijft nog even een grote verrassing! Zorg nu maar dat je gauw dat nieuwe boekje in je bezit krijgt. Daarin kun je dan ook alles over de prijsvraag en het kinderfestijn lezen.

Let ook op de volgende advertenties in dit blad

Stuur je brief met 3 rondjes (of 5 postzegels van 12 ct) met opgave van je naam en adres aan:

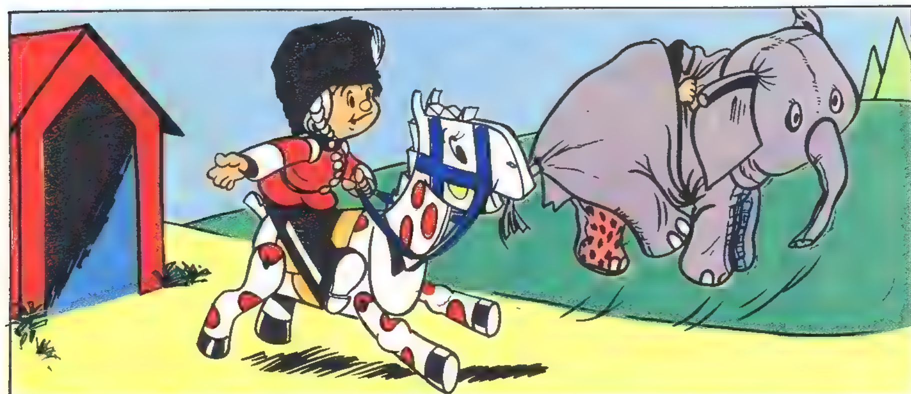
Jonker Fris postbus 15 Heusden

SPELEND



Batty, het paard van Tommie, heeft een van de belangrijkste baantjes van Speelgoedland: met Tommie op zijn rug zorgt hij voor de bewaking van het koninklijk paleis. Als er zich iemand aan de poort meldt, zegt Tommie: „Halt! Wie daar?" En pas dan mag de bezoeker naar binnen gaan.

Batty is erg trots op deze baan en staat elke dag fier rechtop voor de poort. Op een morgen toen hij er weer stond, gebeurde er iets vreemds. Batty zag namelijk opeens een olifant. Nu had hij wel meer een olifant gezien, maar het gekke was, dat deze niet liep, maar vloog!



Verbaasd keek Batty toe, terwijl de vreemde olifant langzaam dichterbij kwam. Het dier zweefde laag over de grond voor de paleispoort langs en op dat ogenblik kwam Batty in actie. Hij hinnikte luid en schoot opeens naar voren. Tommie wist zo gauw niet wat hij moest doen.

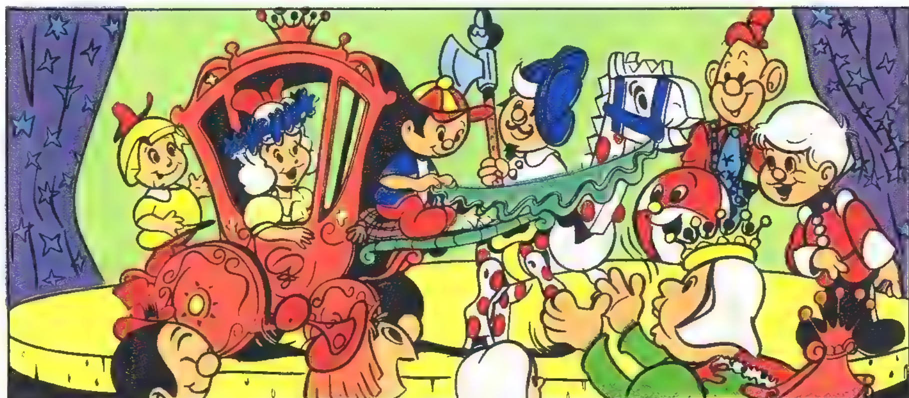
Batty was intussen in galop achter de vreemde olifant aan gegaan. Er zijn volgens mij helemaal geen vliegende olifanten in Speelgoedland, dacht hij. Misschien komt deze uit het buitenland en wil hij de koning aanvallen! En vlug greep Batty het vreemde dier bij zijn staart.

SPEELGOED



Maar op dat ogenblik keek Batty nog gekker op. De olifant bleek namelijk helemaal geen olifant te zijn. Hij was gemaakt van oude lappen en binnenin zaten de tweeling Ballon, Bennie en Jennie. Ze vertelden Tommie en Batty dat ze samen moesten meedoen in een toneelstuk.

In dat toneelstuk moesten Bennie en Jennie een paard voorstellen, dat de koets van Assepoester trok. ,,Maar aangezien wij veel te rond zijn om voor paard door te gaan, vonden we dat de koets maar beter door een olifant getrokken kon worden,'' legde Bennie uit.



Toen Tommie dat hoorde, kreeg hij opeens een idee. ,,Ofschoon Batty een heel belangrijke baan heeft, namelijk de wacht houden voor de poort van het paleis, zal hij jullie toch wel willen helpen,'' zei Tommie. En toen hij zijn plan aan Batty uitlegde, stemde deze direct toe.

En zo trok Batty de koets van Assepoester. Bennie deed dienst als koetsier en Jennie stond als palfrenier achterop. In de koets zat Dollie Dimpel, die de rol van Assepoester speelde. Iedereen kwam naar het stuk kijken, zelfs de koning. En iedereen genoot volop.



De overwinning

Tom Markham was parelduiker — een van de weinige parelduikers in Australië, want dit beroep wordt bijna uitsluitend door Japanners uitgeoefend. Parelduiken is zware, gevaarlijke arbeid, maar Tom was er bijzonder bedreven in; hij kon zelfs langer onder water blijven dan de Japanse duikers. En daar hij bovendien een fijne neus bezat voor het vinden van rijke oesterbanken, kon hij een hoog loon vragen.

Op een dag toen de parelvissersvloot van een veertiendaagse tocht naar de banken was thuisgevaren, ging Tom haastig van boord. Hij gunde zich amper tijd om zijn kennissen, die op de kade naar de aankomst van de schepen keken, te groeten, maar liep vlug door de hete, stoffige straten naar het huis aan de buitenkant van het stadje, waar hij woonde.

Zodra Tom de voordeur had geopend, kwam zijn hospita hem in de hal tegemoet. Mevrouw Collins was een bejaarde, goedhartige vrouw, maar haar gezicht stond nu somber.

„En, hoe is het met hem?" vroeg Tom, nadat zij elkaar hadden begroet.

„Niet zo best, geloof ik," antwoordde de vrouw. „Maar misschien zal het hem goeddoen als hij jou weer ziet. Hij vraagt steeds naar je. Gelukkig dat je terug bent."

Tom liep door naar de kamer aan de achterzijde van het huis, waar zijn jongere broer Bert op een laag, breed bed lag.

„Ha die Bert, hoe gaat het?" vroeg Tom, zodra hij de deur had geopend. Hij

schrok van de rode blos op het gezicht van de jongen en het kostte hem moeite om te lachen en opgewekt te praten.

Bert — hij was niet ouder dan ongeveer tien jaar — keek naar hem op en uitte een kreet van vreugde. ,,Tom!" riep hij. ,,Ha, Tom! Fijn dat je er weer bent. Blijf je nu voorgoed bij me?"

,,Nee, niet voorgoed," antwoordde Tom. ,,Dat gaat nou eenmaal niet. Ik moet voor ons tweeën de kost verdienen, dat weet je. Maar ik blijf in elk geval een paar dagen. En in die tijd knap je misschien wel zoveel op dat je uit bed mag komen."

De jongen schudde het hoofd. ,,O nee; dat gebeurt niet," zei hij zacht. ,,Ik heb de dokter met mevrouw Collins horen

van de parelduiker

door Joe Hamish

praten. Hij zei dat ik erg ziek was en. . . en dat het met me zou aflopen als ik niet naar een streek met een koeler klimaat ging." Zijn stem stokte even en zijn vingers grepen de stevige, sterke hand van zijn grote broer. ,,Bedoelt de dokter dat ik. . . dat ik doodga, Tom?"

Het was Tom of een ijskoude hand zich op zijn hart legde. Maar het lukte hem te glimlachen, terwijl hij antwoordde: ,,Wel nee! Hoe kom je erbij? En maak je niet ongerust, ik breng jou, hoe dan ook, naar een plaats waar het koel is. Na de volgende vaart breng ik een massa geld thuis; dan vertrekken we uit dit ellendig hete gebied en gaan naar Perth in West-Australië. Of misschien meteen door naar Tasmanië, dat eiland helemaal in het zuidoosten. Daar is het koel. Een heerlijk zacht klimaat."

,,Dat zou fijn zijn," zuchtte de jongen. ,,O, het zou me niets kunnen schelen om hier te blijven, als mijn hoofd maar niet zo'n pijn deed. Soms lijkt het of het in tweeën zal breken."

Weer was het Tom of zijn hart door een kille hand werd gegrepen. Want aan niets of niemand ter wereld was hij zo gehecht als aan zijn jongere broer. En hij wist maar al te goed dat de kans om genoeg geld voor de dure reis naar Tasmanië bijeen te krijgen heel, heel klein was. Zelfs al stuurde hij Bert alléén naar die gezonde streek.

Tom Markham werkte als parelduiker in dienst van Joe Camperdown, één van de rijkste mannen in dit deel van Australië. En ook een van de hardvochtigste. . . Camperdown was zo sterk aan geld gehecht, dat hij zich het verlies van zelfs maar een stuiver sterk aantrok, en er werd van hem beweerd, dat zijn gemoed harder was dan de parelmoerschelpen van de oesters, die zijn duikers van de bodem van de zee ophaalden. Wel moest iedereen toegeven dat hij eerlijk was. Maar hij gaf niets weg. Absoluut niets! En het was dan ook met zeer weinig hoop op succes dat Tom die avond naar het kantoor van Camperdown ging om loonsverhoging te vragen.

Camperdown was een grote, gezette man met kleine, tintelende, grijze ogen in een grof gezicht. De uitdrukking van die ogen en van dat gezicht veranderde nooit. Als je hem aankeek, wist je nooit welke gedachten er achter zijn voorhoofd schuilgingen.

Toen Tom in zijn kantoor stond en om opslag had gevraagd, stak Camperdown



Hij gunde zich amper tijd om zijn kennissen op de kade te groeten.

kalm een sigaar op en rookte enige ogenblikken zonder iets te zeggen.

,,Hoor eens hier, Markham," zei hij eindelijk met zijn enigszins schorre stem; ,,ik betaal je al een hoog loon. Er is geen enkele duiker in dit district, die zoveel verdient als jij. Dat weet je even goed als ik. Nee, ik kan je geen hoger loon geven."

Tom begreep dat verder aandringen nutteloos was; hij draaide zich om en verliet zwijgend het kantoor.

Als ik maar een paar ,,stenen" vond, dacht hij toen hij weer op straat stond. Dan waren alle moeilijkheden meteen opgelost.

Een ,,steen" is de vakterm voor een parel. Het klinkt misschien vreemd, maar parels zijn eigenlijk alleen maar bijzaak voor parelvissers. Het is hun in de eerste plaats te doen om het parelmoer, de glanzende binnenste laag van de schelpen van de oesters. Het wordt in massa's naar boven gebracht en in massa's verkocht en als er na opening van de grote schalen een parel wordt gevonden, dan is dat een meevaller.

In het contract dat Camperdown met zijn vissers afsloot, stond vermeld dat alle stenen aan hem toebehoorden, maar dat de gelukkige duiker, die een schelp met een parel erin naar boven bracht, vijf procent van de waarde kreeg uitbetaald. De man aan de wal, die de schelp opende, kreeg ook vijf procent en de rest was voor Camperdown. Dit betekende natuurlijk dat hij zijn mensen moest kunnen vertrouwen, want er waren genoeg parelopkopers, die bereid waren om stenen te kopen van duikers of schelpbrekers, ofschoon zij heel goed wisten dat de kostbare juwelen niet hun eigendom waren.

De dagen, die Tom met Bert aan de wal doorbracht, waren maar al te vlug verstreken en op de avond van de laatste dag stapte hij weer aan boord van de logger *Dolfijn*

De hele nacht voer het scheepje in

Vervolg op bladzijde 26

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld



Dirk Duiveman (14), Arnhemseweg 20, Apeldoorn, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Dirk verzamelt postzegels, lucifersmerken en voetbalplaatjes. • *Thera Detmar (13), Hamsestraat 77, Opheusden*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Thera verzamelt postzegels, foto's van filmsterren en suikerzakjes. • *Sylvia Karssen (14), P. C. Boutensstraat 97, Almelo*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Engeland. Wie helpt haar aan adressen? • *Annie Born (14), Mesweg 29, Eijs-Wittem (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Willy v. Roy (15), Vigliuslaan 14, Eindhoven (Strijp)*, wil corresponderen met een jongen van dezelfde leeftijd. • *H. Clabbers (13), Waterleidingsingel 16, Venlo*, wil corresponderen met een r.k. meisje van twaalf of dertien jaar. • *Truus Alkema (14),* ponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Engeland. • *Mia Platter (15), Winterswijkseweg 11, Groenlo (Gld.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Jan Quirijnen (15), Tuinstraat 59, Rijen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: wandelen, sport en moderne muziek. • *Angelika Langhorst (16), Cremerplein 12[I], Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: tekenen en muziek. • *Marjo van Soest (11), Molenpoort 17, Weert (L.)*, zoekt een correspondentievriendin. Hobby's: zingen en muziek. • *Gijs Schot, Veenendaalseweg 8, Fazanterie De Klomp (post Veenendaal)*, geeft buitenlandse postzegels in ruil voor Nederlandse. • *Marijke Costerus (15), Is. da Costalaan 29, Bussum*, wil corresponderen met een jongen van





Onze correspondentie- en ruilrubriek

Bildtstraat 13, Harlingen, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Martina Hilleman (13), Kloosterweg 28, Noordgouwe*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Truus Jongerius (16), Kerklaan 53, Akersloot (N.-H.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Babs Hilverde (15), Grote Dijlakker 31, Bolsward*, wil corresponderen met een meisje of jongen van vijftien jaar. • *Astrid Tonk (13), Huttenstraat 9, Huissen (Gld.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. Haar zusje *Caecilia Tonk (19)* zoekt ook een r.k. correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *K. Bonte (18), Schoolstraat 32, Daarlerveen (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van zeventien of achttien jaar. • *Hans Edink, Veenvalckstraat 14, Kampen (Ov.)*, wil suikerzakjes en sigarebandjes ruilen • *Emmy Knol (16) Parallelstraat 24, Rotterdam-8*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Haar hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Ansje Wolters (16), Oosterend 14, Laren (N.-H.)*, wil correspondentie met een meisje van vijftien of zestien jaar. • *Tjitske Boonstra, Vaart 288, Lippenhuizen (Fr.)*, en *Joukje Kerkhof, Vaart 291, Lippenhuizen (Fr.)*, willen corresponderen met meisjes van elf jaar. • *Freddie Weultjes (16)*, en *Jaco Reyrink (15), Goudstraat 16, Apeldoorn-Z.*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Cobie Geyteman (13), Louwestraat 39F, Katwijk aan Zee*, wil corresponderen met een meisje of een jongen van haar leeftijd. • *Toos v. d. Stelt (14), Waterpoortstraat 30, Hellevoetsluis*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *S. Nijholt (17), Midstraat 68B, Joure (Fr.)*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd, liefst in Engeland. • *Koos Koster (15), Tuinstraat 51, Gasselternijveen (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Greetje Tinneveld (14), V. Verschuersplein 13, Arnhem*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen veertien en zestien jaar. • *Tiny Vankan (14), Hoogstraat 86, Nieuwenhagen (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Tiny houdt erg veel van muziek. • *E. Schellekens (14), Kanaalstraat 79, Dongen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van dertien jaar. Hobby's: moderne muziek, zwemmen en films. • *Anjo Draaijer (12), Jurisdictie 5, Staveren (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Corrie van Rijn (13), Meloenstraat 30, Naaldwijk*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Ans Cornelissen (15), Boekelsedijk 8, Zeeland (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Gerda Bruining (14), Dantestraat 171, Lombardijen, Rotterdam-Zuid*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend tussen dertien en vijftien jaar. • *Ruth Visser (16), Hertenlaan 17, Arnhem*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Ruth houdt veel van sport. • *Stina Soetens (16), Dorpstraat A 93a, Vessem (N.-Br.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd, liefst in het noorden van België of in Limburg. • *Rolina Wijnen (16), Karperweg 40, Amsterdam* en *Trudy Stofmeel (15), Vaartstraat 48[I], Amsterdam*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Paul Hoegaerts (17), Liersebaan 56, Viersel (prov. Antwerpen), België*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in België of het zuiden van Nederland. • *Dinie de Groot (11), Koninginneweg 9, Rijssen (Ov.)*, zoekt een correspondentievriendin van elf of twaalf jaar, liefst in het noorden van Nederland. • *Ineke Bergfeld (15), v. Zegwaardstraat 142, Voorburg*, en *Trees v. d. Bergh (15), Graaf Florisstraat 9, Voorburg*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Johnny Van Looy (15), Kastanjelaan 4, Herentals, België*, wil corresponderen met een jongen of meisje van vijftien of zestien jaar in Nederland. Hobby: fietsen. • *Liesbeth Harrewijn (13), Oostzeedijk 57a, Rotterdam-16*, wil corresponderen met een Nederlands meisje of jongen van haar leeftijd, die in het buitenland woont. Hobby's: lezen en dieren. • *Trix Minnema (15), Leliestraat 4, Zwolle*, wil corresponderen met een meisje in Engeland van haar leeftijd. Wie heeft een adres? • *Maddie Geuze (14), B. Kooymanstraat 25, Oud-Vossemeer*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. • *Ineke de Bok (13), Stompersstraat 32, Sint-Oedenrode*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. Ineke houdt veel van populaire muziek. • *Peter de Leeuw (16), Gebr. v. Eyckstraat 12, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Willie Schuurmans, Pastoor de Witstraat 2, Oisterwijk (N.-Br.)*, wil sigarebandjes en lucifersmerken ruilen. • *Ans Raaymakers (14), Hespelaar 5, Den Hout (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Nederland. • *Narda Kerkhof (17), Dorpsstraat 130, Enter (Ov.)*, en *Anny Slaghekke (16), Achterresweg 7, Enter (Ov.)*, willen ieder corresponderen met een meisje of jongen van hun leeftijd. • *Marietje Stobbe, Buys Ballotstraat 17, Eindhoven*, wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien jaar. • *Gerard Thijssen (17), Graafseweg 53, Mill (N.-Br.)*, wil corresponderen met een Engels sprekend meisje van zijn leeftijd. • *Ria Helmink (15), Dinxperloseweg 1, Silvolde (Gld.)*, wil corresponderen met een N.H. jongen tussen vijftien en zeventien jaar. • *Henk de Vries (14), Groenestraat 173, Kampen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Ank van Winden, (14), Harnaskade 4, Den Hoorn, Post Delft*, zoekt een correspondentievriend van vijftien of zestien jaar. • *Cees Rijnbeek (16), Koekoeksplein 13h, Amsterdam-N.*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Wim Vullings (13), Vrouwboomweg 28, Horst (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar. Hobby: lezen. • *Carla Pot (13), W. H. Vliegenstraat 54, Crabbehof, Dordrecht*, en *Minke v. Ham (12), Albardaplantsoen 13, Crabbehof, Dordrecht*, zoeken een correspondentievriend van hun leeftijd. • *E. W. Frederiks, Riouwstraat 80, Wormerveer*, vraagt oude munten tot 1899. In ruil daarvoor geeft hij boeken van Eric de Noorman, boeken over ruimtevaart e.d. Hij biedt ook een microscoop aan. Eerst schrijven. • *Tonnie Miserus (11), Rietmakerstraat 3, Breda*, wil corresponderen met een meisje van elf jaar. • *Dirk Tempert (14), Holterweg 8, Nijverdal*, wil corresponderen met een meisje van veertien jaar, liefst in Overijsel of Gelderland. • *Joke Kruys (16), Borsaliastraat 14, Mijdrecht (Utr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Fred Kruys (14), Borsaliastraat 14, Mijdrecht (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Detje Jelsma (16), Ds. v. d. Veenweg 1, Eernewoude (Fr.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend. Hobby's: schaatsen, foto's van filmsterren verzamelen. • *Jantje Jelsma (9), Ds. v. d. Veenweg 1, Eernewoude (Fr.)*, zoekt een correspondentievriendin. Jantje is een meisje. • *Tjitske Jelsma (12), Ds. v. d. Veenweg 1, Eernewoude (Fr.)*, zoekt een correspondentievriendin. Hobby's: dieren en filmsterren. • *Fennie Abrahams (16), Leidseplein 10 rood, Haarlem*, zoekt een correspondentievriendin in Friesland.

Vervolg op blz. 31



Vragen staat vrij

De handschoen

Is het gebruik van handschoenen iets van de laatste tijd, vraagt ons een lezeres uit Rotterdam. Nee, handschoenen zijn al duizenden jaren bekend. Volgens een mythologisch verhaal zou de godin Venus de handschoen hebben uitgevonden. Tijdens een jachtpartij haalde ze haar vingers open aan een doornstruik en ze gaf toen haar dienaren opdracht een voorwerp te maken, dat haar handen voortaan zou beschermen. De oude Grieken kenden de handschoen en maakten er een druk gebruik van. Zelfs aan tafel gebruikten zij ze. Er werd toen nog algemeen met de vingers gegeten en om die niet te branden aan hete gerechten droeg men dunne handschoenen. Later kreeg de handschoen bekendheid over de hele wereld en gold vooral als teken van beschaving. In de middeleeuwen en daarna werden prachtige handschoenen van kant en andere kostbare stoffen vervaardigd. Sinds de dertiende eeuw — voor die tijd werden handschoenen hoofdzakelijk door mannen gedragen — gingen ook de vrouwen handschoenen dragen



PAMELA MANSBRIDGE
17

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley. Met haar en met hun vriend Jim gaan ze naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil. Daarbij wordt de Brenthamse hei genoemd als volgende punt van samenkomst. Intussen blijkt de broche gevonden en verkocht te zijn door twee jongens uit het dorp. Later leent Phil de vrachtwagen van Jim.*

Zo eenvoudig als jij erover praat, is het niet," zei Robin. ,,Jij denkt, geloof ik, dat mama niet kwaad op ons kan worden, maar dan ben je toch abuis. Ze is lief en reuzesportief in een massa dingen, maar als we een streek uithalen die ze erg verkeerd vindt, kan ze heel kwaad op ons zijn. 's Avonds laat thuiskomen is iets dat haar altijd wild maakt. Ze zegt dat er geen verontschuldiging voor is, omdat we allemaal een polshorloge hebben."

,,Ja, ik geloof je graag" — het vooruitzicht van een vertoornde mevrouw Lester scheen Caroline niet bijster te benauwen — ,,maar bedenk hoe trots ze zal zijn wanneer ze hoort waarom jullie te laat zijn. Omdat jullie ergens hebben bijgedragen een paar misdadigers aan de gerechtigheid over te leveren!" (Dat is waarschijnlijk een uitdrukking uit een van haar eigen verhalen, dacht Robin). ,,O, Jane, mijn eerste echte misdaad! Ik had niet gedacht er oòit een mee te maken, niet zo spoedig tenminste. We móéten succes hebben met de oplossing. Ik bedoel, meneer Smith en die Phil móéten werkelijk schurken zijn en gepakt worden. Anders maak ik me belachelijk en zal niemand me nog ooit ernstig nemen. . . Als je wist hoeveel het voor me betekende, zou je niet aarzelen de kwaadheid van je moeder een tijdje te verduren en het zou slechts een heel korte tijd zijn."

Het was zeer zonderling en Jane gaf er zich vaag rekenschap van dat het dom was, maar iets in de houding van Caroline, terwijl ze dit zei, nam alle weifeling weg uit de geest van haar luisteraars. Er zouden wellicht onaangenaamheden zijn — nee, er zouden beslist onaangenaamheden van komen, als zij zonder verlof tot tien uur wegbleven! — maar als het resultaat de droom van Caroline tot werkelijkheid zou maken, was het de moeite waard de overtreding te wagen.

XIV

Toen mevrouw Lester hoorde dat Caroline op bezoek was, nodigde zij haar uit mee thee te drinken, een uitnodiging, die ze gretig aannam.

Gedurende het theeuurtje spraken zij over allerlei onderwerpen, behalve over de broche of meneer Smith en zodra het laatste kopje thee was gedronken en het laatste plakje cake verorberd, bood Caroline, na een blik op de klok, haar hulp aan bij het verrichten van de afwas.

,,Wát? De afwas! Kún je dat?" vroeg Jane verbaasd. Want ofschoon Caroline, ondanks haar soms zonderling optreden, niet verwaand was, leek het toch niet

waarschijnlijk dat ze enig idee had van huishoudelijke arbeid.

,,Natuurlijk kan ik dat!" riep Caroline verontwaardigd. ,,Wat dacht je wel? Maar ik geef toe dat ik liever afdroog dan was, dus als je geen bezwaar hebt het werk zo te verdelen. . ."

Mevrouw Lester scheen blij te zijn met de bereidwillig aangeboden hulp en vertelde dat ze beloofd had om half zes in het verenigingsgebouw te zijn. ,,Het is een vergadering over het jaarlijkse uitstapje van de school. Ik moet nu voortmaken, anders ben ik te laat. Maar het duurt niet lang; uiterlijk half zeven zal de bijeenkomst wel afgelopen zijn."

,,We zijn misschien weg als u terugkomt, maar maak u dan niet ongerust," zei Derek, terwijl hij van tafel opstond.

,,O, ja, jullie brengen Caroline natuurlijk naar de bus," zei mevrouw Lester. Ze haalde haar handschoenen uit een la van de kast. ,,Of word je met de auto gehaald, Caroline?"

,,Eh. . . nee," antwoordde Caroline. ,,Ik heb mevrouw Jacobs gezegd dat ik met de bus terugga. Mocht ik vertrokken zijn vóór u thuiskomt, mevrouw Lester, ik dank u voor uw vriendelijkheid me weer op de thee te hebben genodigd."

Mevrouw Lester verklaarde glimlachend dat Caroline altijd welkom was op Whitefields en haastte zich dan de deur uit.

Nadat haar gastvrouw het huis had verlaten, keek Caroline weer op de klok. ,,Vlug!" zei ze. ,,We mogen geen tijd verspillen."

Ze griste de kopjes, schotels en borden van de tafel weg met een spoed, die Jane deed vrezen dat minstens de helft zou breken. Haar vrees bleek gelukkig ongegrond. Wel werkte het voorbeeld van Caroline aanstekelijk, zodat de afwas in hoog tempo werd verricht en het viertal binnen een kwartier na het vertrek van mevrouw Lester eveneens het huis verliet en zich naar de kippenfarm begaf.

Zij troffen Jim op de weg voor zijn huis, waar hij bezig was de motor te inspecteren van een auto, die twee van hen bekend voorkwam.

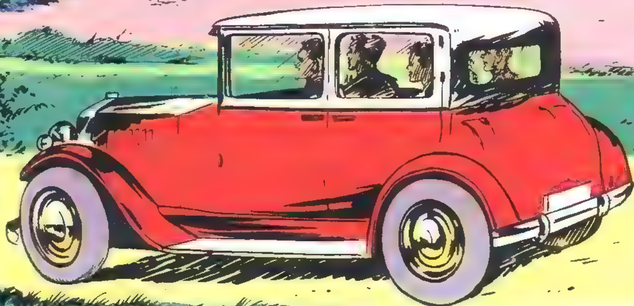
,,O, lieve help, het is de wagen van meneer Dickson!" riep Derek, terwijl zij naderbij kwamen.

Jim hoorde de opmerking, keek op en knikte. ,,Ja," bevestigde hij. ,,Meneer Dickson schijnt het geen prettig wagentje te vinden. Dat vertelde hij me een dag of wat geleden en vroeg toen meteen of ik iemand kende, die het zou willen kopen. Toevallig weet ik van een paar kennissen dat zij er een zoeken, tweedehands. Ik heb meneer Dickson gezegd dat ik er zelf graag een rit mee wil maken en het grondig wil bekijken, vóór ik het een ander aanbeveel. ,,Dat is geen wantrouwen van mijn kant," heb ik ook gezegd; ,,maar ik ben graag persoonlijk verantwoord tegenover een koper." Meneer Dickson ging er zonder bezwaar mee akkoord; ik mocht met de auto gaan rijden wanneer ik dat verkoos, zei hij, en dat doe ik nu. We maken een rit naar de Brenthamse hei."

,,Maar de motor weigert zo dikwijls," verklaarde Derek somber. ,,We halen het nooit zo ver."

Jim sloot de kap en knikte geruststellend. ,,Ik heb hem onderzocht — een beetje vluchtig misschien — maar het lijkt me dat er niets aan mankeert," zei hij. ,,En wanneer de wagen ons vanavond niet in de steek laat en ik alles nog eens nauwkeurig heb geïnspecteerd, is hij, geloof ik, precies wat een vriend van me al een hele tijd zoekt. De prijs is billijk."

Derek en Robin konden ondanks de geruststellende woorden van Jim een gevoel van wantrouwen jegens de auto van meneer Dickson niet onderdrukken en het was dan ook met niet bepaald hooggestemde verwachtingen dat zij na de meisjes en Jim instapten. De motor bleek vlot te starten en zij reden, het dorp vermijdend, naar de grote verkeersweg, waar Jim de snelheid opvoerde.



. . . en zij reden, het dorp vermijdend, naar de grote verkeersweg.

Hij scheen de aanwezigheid van Caroline als vanzelfsprekend te beschouwen en informeerde niet hoe zij in gezelschap van de Lesters was gekomen. Maar hij toonde wel enige verrassing toen Caroline, bij het zien van een telefooncel in de hoofdstraat van een dorp dat zij passeerden, hem verzocht te stoppen. Terwijl ze Maybury Place opbelde, verklaarden de anderen haar plan aan Jim.

,,Jullie bezorgen me hoogstwaarschijnlijk moeilijkheden met je moeder," beklaagde hij zich, nadat zij hun verhaal hadden gedaan. ,,Ik heb geen moment verondersteld dat jullie met me meegingen zonder het haar te hebben verteld." Hij glimlachte flauw. ,,Ik kan me overigens wel voorstellen waarom jullie hebben gezwegen. Ze zou wellicht bezwaar tegen dit tochtje hebben gemaakt."

,,Daar hoeven we niet aan te twijfelen; ik weet het zeker," zei Derek met overtuiging. Hij zag Caroline terugkomen en bedacht met enige schrik dat zij ook nog op moesten bellen.

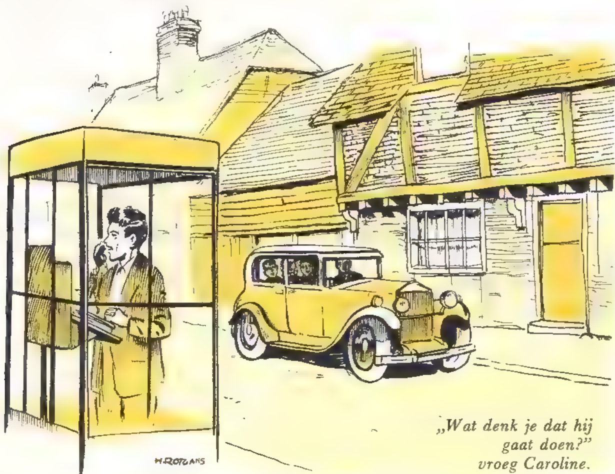
Caroline nam haar plaats op de achterbank tussen Jane en Robin weer in.

,,Mevrouw Jacobs was niet best te spreken over mijn mededeling," lichtte ze haar vrienden in. ,,Ze vroeg mevrouw Lester aan het toestel — ze dacht natuurlijk dat ik vanuit Whitefields opbelde — en ik moest haar dus vertellen dat je moeder naar een vergadering in het verenigingsgebouw was. Dat is de waarheid, nietwaar? Ik heb gezegd dat ik mevrouw Lester zou verzoeken haar op te bellen om haar gerust te stellen, maar dat dit pas later op de avond kon gebeuren. Ze zei ook vaag dat het misschien gewenst was toch meneer Jacobs te sturen om me op te halen. Ze was nog niet helemaal uitgesproken toen me te binnen schoot dat de drie minuten bijna verstreken moesten zijn. Daarom hing ik op; anders was ze te weten gekomen dat ik niet vanuit jullie huis belde."

,,Dat zal ze toch wel snappen," merkte Jim op. Hij had de motor niet opnieuw gestart en vervolgde langzaam en nadenkend: ,,Ik ga ook even telefoneren. Ik herinner me juist iets. Ben zó terug."

Hij stapte uit en liep naar de cel. Caroline keek Jane met opgetrokken wenkbrauwen aan.

,,Wat denk je dat hij gaat doen?" vroeg ze.



,,Wat denk je dat hij gaat doen?" vroeg Caroline.

Maar niemand had enig idee. Jim was na een paar minuten terug. Hij schoof kalm weer achter het stuur, startte en maakte dan, terwijl zij verder reden, terloops de opmerking dat hij het ook niet prettig vond als zijn tante Gert zich ongerust over hem zou maken. Het leek onbehoorlijk om hem te vragen wie hij had opgebeld en dus informeerden zijn jeugdige vrienden er niet naar. Maar geen van hen geloofde de vage aanduiding dat Jim met tante Gertrude had gesproken.

Derek draaide het nummer van zijn moeder om tien minuten over half zeven vanuit een dorp in de nabijheid van de Brenthamse hei. Hij kwam terug in de auto met een opgewekter gezicht dan waarmee hij was uitgestapt en lichtte de anderen in dat het buiten verwachting was meegevallen. Zijn moeder had zich verbaasd getoond te horen dat zij met Jim een rit maakten in de auto van meneer Dickson, maar ze was niet kwaad geworden. Als zij in gezelschap van Jim waren, had ze gezegd, voelde ze zich gerust en daar het vakantie was, kwam het er niet zo erg op aan of zij een enkele keer later thuiskwamen. . . maar waar bevonden zij zich en wat was de bedoeling van hun uitstapje?

,,Ze herinnerde zich, denk ik, dat jij laatst iets zei over de nesten van een paar uilen, die je ons wilde tonen," vervolgde hij tegen Jim. ,,Daarom zei ik: ,,O, het is leuk en heel interessant. Als we terug zijn, vertellen we u alles, daag!" en hing vlug op. Het ging veel makkelijker dan ik had gedacht."

Caroline knikte goedkeurend. ,,Je moeder is een verstandige vrouw," zei ze op haar meest eigenwijze toon. ,,Je weet niet hoe gelukkig je bent. Massa's moeders zouden een reuzespektakel maken, zelfs wanneer je wérkelijk uilen ging bespioneren, om dan nog maar te zwijgen over meneer Smith en zijn vriend."

,,Ik heb niet gezégd dat we naar uilen gingen kijken," zei Derek zeer nadrukkelijk. Het leek hem gewenst Caroline duidelijk te maken dat zíj wellicht makkelijk dacht over het fantaseren van verhaaltjes, maar dat hij er beslist niets voor voelde. ,,Ik zei slechts. . . O," onderbrak hij zichzelf, ,,is dit de hei?"

Het bos rechts van hen had plaats gemaakt voor een vlak, woest terrein, schaars begroeid met kreupelhout en alleenstaande lage, kromgegroeide bomen.

,,Ja," antwoordde Jim. ,,En hier zullen we stoppen."

Hij had links een breed, open hek gezien, dat toegang gaf tot een weiland en stuurde de wagen dat veld op. Daar zwenkte hij zijwaarts en reed, bonkend over de oneffen grond, tot dicht achter een hoge heg, die het weiland van de verkeersweg scheidde. Hier stopte hij.

,,Een ideaal plekje om onze auto te parkeren," zei hij. ,,Verscholen achter de haag en van de weg af niet te zien. Verder moeten we lopen. We steken over naar de hei en daar is het zaak goed uit te kijken, opdat we niet worden ontdekt. Want wanneer meneer Smith en zijn vriend en wie nog meer in hun gezelschap mochten zijn, ons eerder zien dan wij hen, is onze tocht natuurlijk vergeefs geweest."

Even later liepen zij langs de rand van de heide tot waar, een paar honderd meter verder, een landweg begon, die zich in grote bochten door het terrein slingerde. Deze sloegen zij in, voortdurend in alle richtingen speurend. Maar de heide lag volkomen verlaten en terwijl zij vorderden werd de indruk van verlatenheid steeds sterker, daar de boomgroei minderde en tenslotte geheel ophield. Hier begon de eigenlijke vlakte, waarop het heidekruid slechts hier en daar werd onderbroken door braamstruiken. Zij bleven onwillekeurig staan en tuurden voor zich uit.

,,Wat een doods landschap," merkte Derek op. ,,Niets te zien. Ik vraag me af waarheen deze weg leidt."

„Heb je dat niet op de kaart nagekeken?" zei Jim. „Het is een pad dat dwars over de hei loopt en aan de andere kant uitkomt op de weg langs de kust." Hij liet zijn ogen ronddwalen en vervolgde: „We moeten niet verder gaan, dunkt me. Wanneer die knapen komen — aangenomen dát zij komen en ook deze weg volgen — zouden we op dit terrein, zo plat als een pannekoek, onmiddellijk worden ontdekt. Laten we daarom een paar struiken zoeken, waarachter we ons kunnen verschuilen. We weten niet hoe ver zij de hei opgaan, maar dat moeten we afwachten. Overigens snap ik niet waarom zij in deze uithoek een samenkomst hebben. Dichter bij huis zijn ook rustige plekjes, als het hen daarom is te doen."

Robin had een verklaring. „Ik denk," zei hij, „dat zij iets gaan opgraven of in de grond stoppen. Het is hier eenzaam. Nergens anders vind je plekjes, die zo geschikt zijn om een schat te verbergen."

Jim glimlachte even om de fantastische gedachtengang van zijn jongste vriend, maar noch hij, noch een van de anderen had een aannemelijker theorie en zij vonden dus dat Robin wel gelijk kon hebben.

Zij hadden inmiddels de weg verlaten en vonden terzijde, op een afstand van ongeveer vijftig meter, een lichte glooiing, begroeid met braamstruiken. Het was geen volmaakte schuilplaats, maar van hier uit hadden zij in elk geval een onbelemmerd uitzicht op de weg; niets of niemand zou daar kunnen passeren zonder door hen te worden gezien.

„De kaart geeft verscheidene plaatsen aan waar het vochtig is of grote plassen zijn," merkte Jim op. „Dit gedeelte is opvallend droog. De veronderstelling van Robin over een begraven schat is misschien nog niet zo gek. Hier zijn stellig wel een paar plekjes, die om deze tijd van het jaar zich er ideaal toe lenen om iets in de grond te stoppen. Wie weet, misschien wel ergens tussen deze braambosjes."

Uit de toon van zijn stem of de uitdrukking van zijn gezicht was niet af te leiden of hij een grapje maakte of in ernst sprak, maar terwijl Derek en Robin, Jane en Caroline speurend tussen de struiken scharrelden, waar ze zich vuil maakten en zich aan de dorens prikten, ging Jim rustig op de grond zitten, stak een sigaret op en hield zijn ogen op de weg gevestigd.

„Ik geloof niets van die theorie over begraven schatten," zei Caroline eindelijk. Ze vlijde zich naast Jim neer en zoog op haar duim, die ze aan een doren had geschramd. „Het lijkt me waarschijnlijker. . . O!"

De uitroep, waarmee ze zichzelf onderbrak, klonk zacht maar gespannen. Want Jim had waarschuwend een hand opgestoken en wenkte de anderen naast hem te komen. In de verte tussen de bomen was de gammele vrachtwagen van Jim verschenen; hij reed langzaam over de weg, die zij kort tevoren zelf hadden gevolgd.

Gebukt achter de struiken hoorden zij de wagen naderen en toen tot hun opluchting passeren. Maar hij stopte honderd meter verder.

Twee mannen, die zij ogenblikkelijk herkenden als meneer Smith en zijn vriend, stapten uit en bleven, pratend en rondkijkend, een paar minuten op de weg staan. Toen, tot verbazing van de toeschouwers achter het braambosje, reikte meneer Smith in de laadbak van de auto en trok iets te voorschijn dat van een afstand gezien een verwarde massa wit linnen leek. De enorme prop werd uitgeschud en bleek uit twee lange stroken stof te bestaan. Hij en de andere man legden de stroken zorgvuldig kruiselings op het dak van de vrachtwagen. Daarna staken zij een sigaret op, keken af en toe om zich heen, maar bleven staan waar zij zich bevonden.

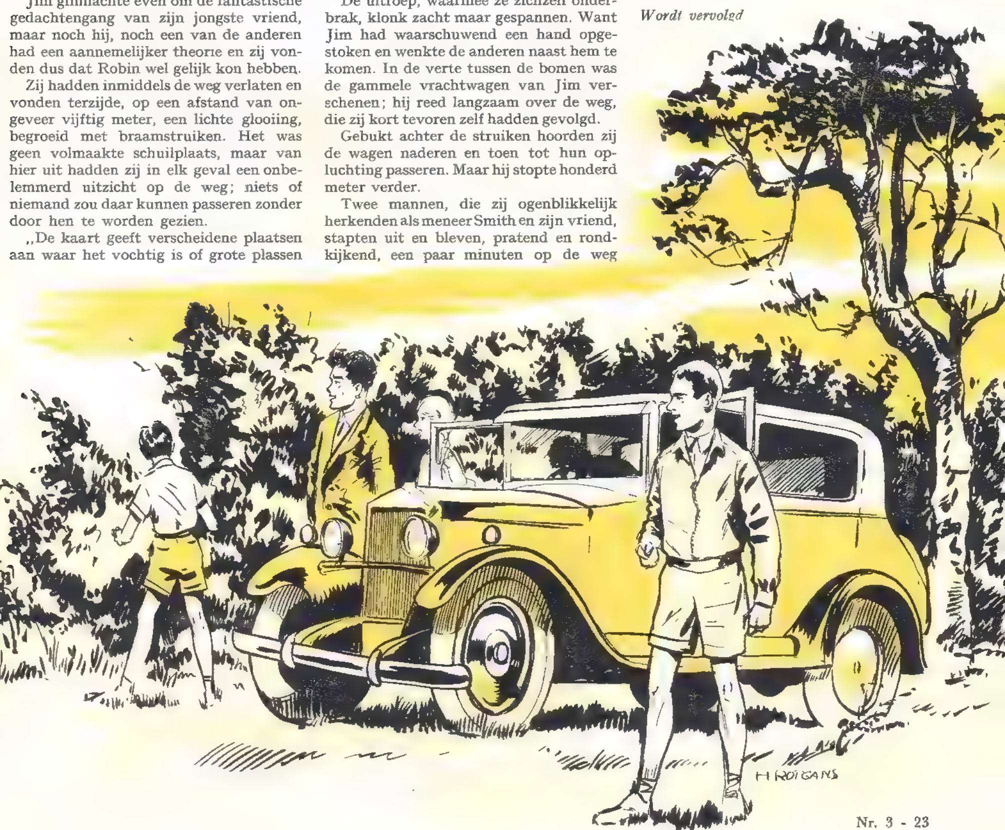
„Wat voeren zij daar nou eigenlijk uit?" mompelde Jane.

„Ik heb een vermoeden, maar ik kan me vergissen," fluisterde Caroline.

„Het doet me denken aan iets dat ik eens in een boek heb gelezen."

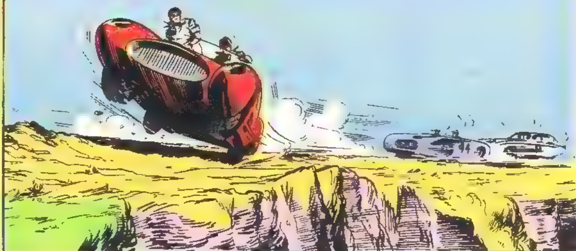
Jim gluurde door een kleine opening in de struiken; op zijn gezicht verscheen een zonderlinge uitdrukking. . . alsof hij zich gekrenkt voelde.

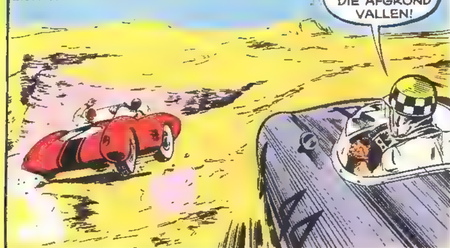
Wordt vervolgd



Ted en Tom
en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, TRACHTTE HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR ZONDER SUCCES. TIJDENS DE EERSTE WOESTIJNETAPPE KLAPTE OPEENS EEN VAN DE BANDEN VAN TEDS WAGEN.

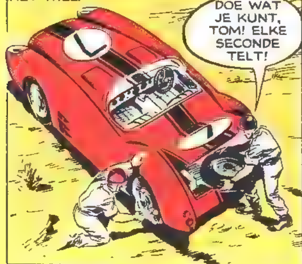


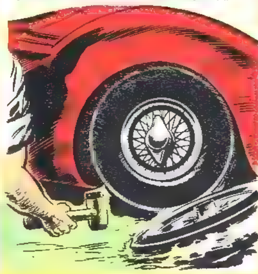


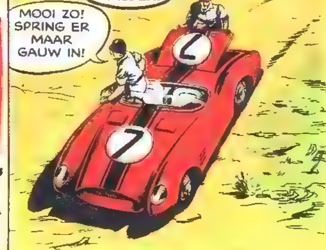


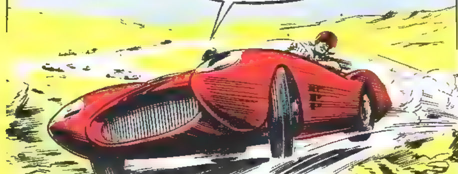


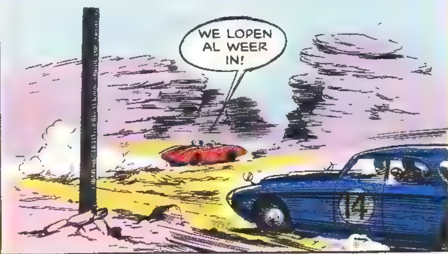


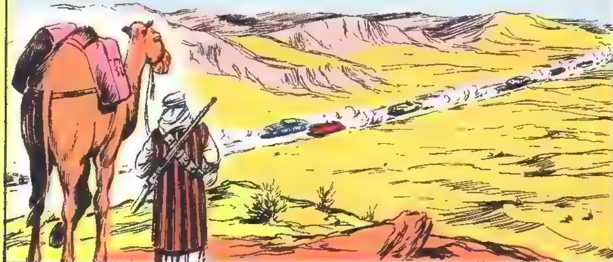


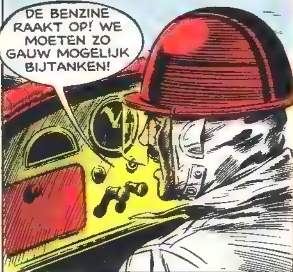


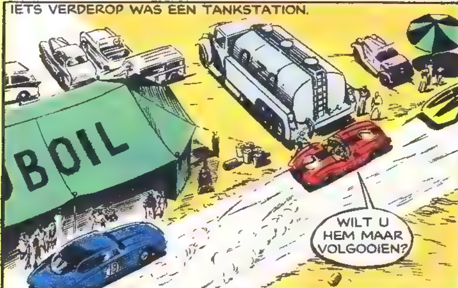



AL GAUW WAS DE METEOOR WEER OP DE WEG.
HOU JE VAST! WE HEBBEN ONGEVEER TWAALF WAGENS VOOR ONS EN DIE WIL IK ALLEMAAL INHALEN!

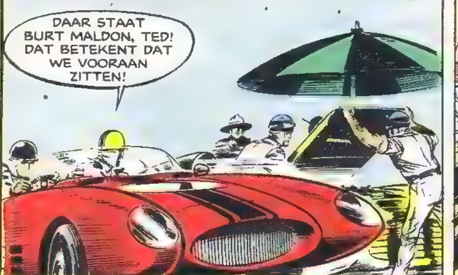

DE WEG WAS SLECHT EN GEVAARLIJK, MAAR TED DACHT ER NIET AAN VAART TE MINDEREN.
WE LOPEN AL WEER IN!
14

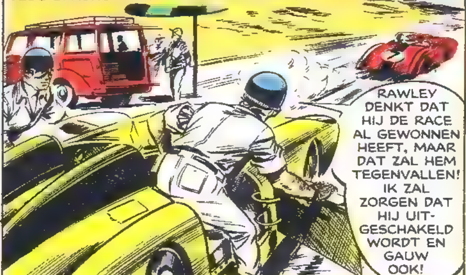

WEINIG RENNERS WAREN TEGEN TED OPGEWASSEN EN AL GAUW WAS HIJ DE MEESTEN GEPASSEERD.


MAAR OPEENS RIEP TOM:
DE BENZINE RAAKT OP! WE MOETEN ZO GAUW MOGELIJK BIJTANKEN!


IETS VERDEROP WAS EEN TANKSTATION.
BOIL
WILT U HEM MAAR VOLGOOIEN?


BIJ HET BENZINESTATION STONDEN OOK MALDON EN TRENCH EN ZIJ KEKEN VREEMD OP.
HOE KOMT RAWLEY HIER? IK DACHT DAT HIJ DAARSTRAKS EEN ONGELUK HAD GEHAD?
HET IS ZEKER NOGAL MEEGEVALLEN! WIL JE IETS DOEN, BURT?


TOEN TED EN TOM WEGREDEN ZAGEN ZE HUN VIJANDEN.
DAAR STAAT BURT MALDON, TED! DAT BETEKENT DAT WE VOORAAN ZITTEN!


VLUG SPRONG MALDON IN ZIJN WAGEN.
RAWLEY DENKT DAT HIJ DE RACE AL GEWONNEN HEEFT, MAAR DAT ZAL HEM TEGENVALLEN! IK ZAL ZORGEN DAT HIJ UITGESCHAKELD WORDT EN GAUW OOK!

De overwinning van de parelduiker

Vervolg van bladzijde 15

noordoostelijke richting en liet tenslotte het anker vallen op een plek, waar Tom de aanwezigheid van een oesterbank vermoedde.

Hij trok met de hulp van de Maleise bemanningsleden zijn duikerkostuum aan en ging overboord. Zodra hij tot op de zeebodem was gezakt, zag Tom dat zijn vermoeden juist was geweest. Er wás een oesterbank. En bovendien was hij dicht bezet met schaaldieren. Hij kon dus meteen aan het werk gaan. Met zijn bijl sloeg hij de oesters los en borg die in het net dat hij aan zijn gordel droeg. Toen het net vol was, trok hij aan het signaalkoord, waarna een van de Maleiers — de anderen bedienden de luchtpomp — hem weer naar de oppervlakte haalde.

Het was tijdens zijn laatste duik aan het einde van de dag — even voor het invallen van de korte schemering — dat Tom zijn grote vondst deed. Hij wilde juist een oester in het net stoppen toen hij zag dat de bovenschaal van de schelp een grote uitwas droeg. Zijn geoefend oog vertelde hem dat die puist een steen omsloot. En naar de afmeting te oordelen moest het een zeer grote zijn.

,,Misschien wel een, die tweeduizend pond waard is," mompelde Tom. ,,Tweeduizend pond! Een bedrag dat aan al mijn zorgen een einde maakt en me in staat stelt met Bert naar Tasmanië te gaan. Genoeg om zijn leven te redden en weer een gezonde jongen van hem te maken."

En tegelijk met die gedachte kwam de grote, overrompelende verleiding. Waarom de vondst niet verzwijgen? Waarom het juweel bij de rijke, vrekkige Camperdown inleveren? Camperdown had geld genoeg, dat wist iedereen. Waarom zou hij de parel niet zelf behouden en verkopen?

,,Dat is diefstal, Tom! Diefstal! Wil je stelen? Wil je een dief zijn?" Een innerlijke stem sprak die woorden tot Tom. Maar ook een andere stem — luider, dringender — liet zich horen.

,,Wees geen idioot, Tom. Wie zal het te weten komen? Je wilt het leven van je broer redden, nietwaar? Nou, dan is dit je kans Pik die steen in. Pik hem in!"

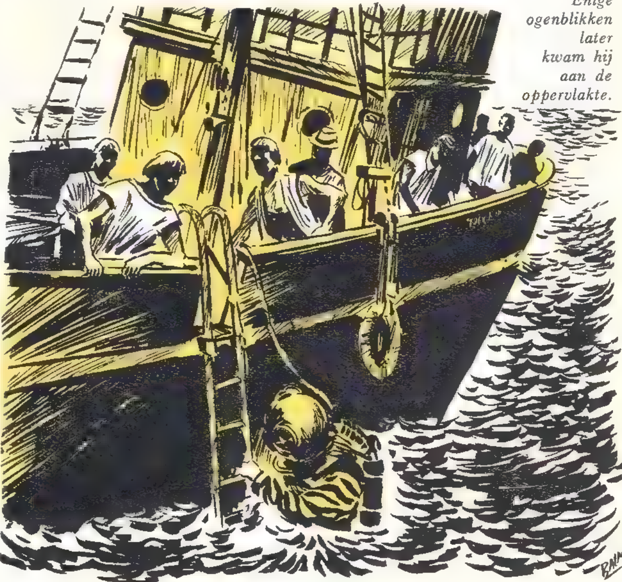
De tweede, verleidende stem won en Tom besloot de parel niet in te leveren, maar zelf te houden. Hij legde de schelp op een rots en hakte zorgvuldig rond de uitwas, zodat hij tenslotte alleen het stukje schaal, dat de puist droeg, overhield. Hij nam het op en klemde het in zijn hand.

Op dat moment gebeurde er iets dat hem deed opschrikken. Een schaduw flitste boven zijn hoofd... de schaduw van een grote tijgervis! Tijgervissen — een soort zwaardvissen — die zeer snel zwemmen en een scherpe, zwaardvormig verlengde bovenkaak bezitten, behoren tot de gevaarlijkste vijanden van parelduikers, daar zij reusachtig sterk zijn en gauw geneigd om aan te vallen.

De adem stokte Tom in de keel. Want als het monster met zijn scherpe bek zijn duikerpak doorpriemde of de luchtslang beschadigde, dan was hij reddeloos verloren.

Hij week instinctief achteruit en hief zijn bijl op. Maar terwijl hij dat deed, viel het stuk schelp met de uitwas uit zijn hand. De tijgervis schoot voorbij en keerde weer terug. Hij leek te aarzelen... en verdween toen. Een zucht van opluchting ontsnapte Tom. Daarna tastte hij naar het stukje schelp. Terwijl hij daarbij langzaam heen en weer liep, sloot plotseling iets als een stalen klem rond zijn enkel. Hij trachtte zijn met lood verzwaarde voet los te rukken, maar er was geen beweging in te krijgen. Hij keek en zag dat hij zijn voet tussen de schalen van een reusachtige zogenaamde doodsoester had gestoken, een schelpdier dat door zijn afmetingen en buitengewoon grote kracht in staat is een mens te doden. Het had geen zin aan het signaalkoord te trekken, want als de twee Maleiers zouden trachten hem op te halen, zou hoogstwaarschijnlijk de kabel breken. En als dat niet gebeurde, zou het afgrijselijke gedrocht zijn schalen sluiten en hem de voet afklemmen. Hij kon alleen ontkomen als het hem lukte de enorme schaalkaken met zijn bijl stuk te slaan.

Hij plaatste zijn vrije voet iets naar achteren en hakte met zijn wapen op het monster in. Telkens en telkens weer sloeg hij met de bijl op het pantser, maar het was of hij op een stalen plaat hamerde.



Enige ogenblikken later kwam hij aan de oppervlakte.

er kwamen nauwelijks kleine splinters af.

Er was nog iets anders, waar Tom met angst aan dacht: een duiker kan slechts een bepaalde tijd onder water blijven. . . en hij voelde dat die tijd bijna was verstreken. Het suisde in zijn oren en zijn slapen bonsden. Met inspanning van alle kracht, die hem restte, liet hij een regen van slagen op zijn vijand neerkomen en plotseling voelde hij dat de afschuwelijke klem rond zijn voet zich iets ontspande. Hij rukte heftig. . . en was vrij.

Maar zelfs nu vergat hij zijn kostbare parel niet. En hij had geluk. Hij bukte nog eens, vond het stuk schelp, klemde het stevig in zijn hand en gaf toen het signaal. Enige ogenblikken later kwam hij aan de oppervlakte.

Terwijl Tom van zijn duikerkostuum werd ontdaan, slaagde hij erin zijn vondst voor de Maleiers verborgen te houden. Daarna ging hij vlug naar zijn hut en verborg het stuk schelp tussen de kleren in zijn kist.

Pas na zijn thuiskomst, in de veilige beslotenheid van zijn kamer, had hij gelegenheid om de parel bloot te leggen. Voorzichtig schraapte hij de schelp met zijn zakmes af tot de prijs voor hem lag: een enorme ,,steen".

,,Die brengt wel drieduizend pond op," mompelde hij. ,,Misschien zelfs drieduizend vijfhonderd. Ik heb de opkoper Glickstein in de stad gezien. Bij hem kan ik terecht. Hij betaalt niet meer dan twee derde van de waarde, maar met tweeduizend pond zijn we ook gered. Dan kunnen Bert en ik deze ellendige, ongezonde uithoek verlaten. Dat betekent redding voor mijn broer."

De volgende ochtend leek de toestand van Bert verergerd. Zijn temperatuur steeg, de koorts nam toe en hij ijlde af en toe.

,,Ik ga vanmorgen nog naar Glickstein," zei Tom halfluid voor zich heen. ,,En ik verkoop hem de steen. Dan vertrekken Bert en ik morgenmiddag met de mailboot."

Hij stopte het doosje met het juweel zorgvuldig in zijn zak en verliet het huis. Maar hij had nauwelijks honderd meter gelopen toen de tweestrijd *verkopen of inleveren* met verdubbelde kracht in hem oplaaide. Het zweet brak hem uit en zijn hart bonsde hem in de keel. Wat zou hij doen: de parel naar Glickstein brengen of naar Camperdown?

En ditmaal won de stem van zijn geweten. Hij begreep dat het verkopen van de steen geen oplossing betekende. Als hij de parel verkocht, zou hij zijn leven lang geen moment rust meer kennen. Hij zou steeds gepijnigd worden door de gedachte een dief te zijn. En dus ging hij niet naar hotel Roebuck, waar Glickstein verbleef, maar keerde om en liep naar het kantoor van Camperdown.

Joe Camperdown staarde hem aan met zijn kleine, tintelende ogen en zo groot was de zelfbeheersing van de man dat zijn oogleden zelfs niet knipperden toen Tom het doosje opende en de grote parel op zijn schrijftafel legde.

,,Ik was van plan de steen te stelen," bekende Tom. In zijn stem klonk een toon van bitterheid. ,,Maar ik kon het tenslotte niet doen. De parel is uw eigendom, meneer Camperdown. Ik heb hem tijdens mijn laatste reis uit een van de oesters gehaald." Hij zweeg even. ,,Hoeveel denkt u dat mijn vindersloon bedraagt?"

Camperdown liet de parel op de palm van zijn hand heen en weer rollen en legde het juweel daarna weer neer. En nu veranderden zijn ogen van uitdrukking; ze schitterden met een metaalachtige glans En toen hij sprak, kwamen de woorden langzaam over zijn lippen. ,,Ik heb je altijd voor een eerlijke kerel aangezien, Tom Markham," zei hij. ,,Het is moeilijk mensen te vinden zoals jij. Het wemelt hier van boeven, die bereid zijn alles te stelen waarop zij de hand kunnen leggen." Hij glimlachte flauw. ,,Omdat jij zo'n uitzondering bent, heb ik over je nagedacht," vervolgde hij na enige ogenblikken. ,,Vooral ook nadat ik van mevrouw Collins, die ik toevallig goed ken, had gehoord hoe het met je broer is gesteld. Ik heb daarna de dokter opgezocht. Van hem hoorde ik dat het klimaat hier moordend voor Bert is. Als hij niet spoedig naar een gezonde streek vertrekt, zou het weleens te laat kunnen zijn. En daarom moeten jullie zo gauw mogelijk hier vandaan — naar Tasmanië. Morgen vaart de mailboot af. Ik betaal de passage voor jullie beiden en ik geef je een brief mee voor iemand, die ik daar ken en die je werk kan bezorgen. Ik raak een prima duiker aan je kwijt, maar daar is niets aan te doen. Het leven van je broer is belangrijker." Hij glimlachte weer flauw. ,,Dat had je waarschijnlijk niet van mij gedacht, hè?" Hij stak zijn sigaar, die was uitgegaan, opnieuw aan. ,,Je kunt me het passagegeld over drie of vier jaar terugbetalen, als je er weer bovenop bent," besloot hij

Tom kon zijn oren niet geloven en staarde de man, die als zo hardvochtig bekendstond, verbijsterd aan. Hij was zo in verwarring dat hij alleen maar een paar onsamenhangende woorden van dank kon stamelen. Toen hij zich omkeerde om te vertrekken en al op de drempel stond, riep Joe Camperdown hem terug.

,,Ik wil je nog iets vertellen," zei hij. ,,Over die parel. De steen is geringd. Hier, aan de onderkant; voor iemand, die geen kenner is, is het bijna niet te zien. Je weet wat dat betekent, nietwaar? De parel is door een onzuiverheid volkomen voos en dus waardeloos. Kijk maar!"



De steen verpulverde tot stof, dat op het bureau neerdwarrelde.

Hij lachte zacht, nam de parel tussen zijn dikke, stevige vingers en kneep. En de ogenschijnlijk prachtige steen verpulverde tot stof, dat op het bureau neerdwarrelde. Hij boog een beetje voorover en blies het grijze poeder van zijn schrijftafel. ,,Je mag dus ook dáárom wel heel blij zijn dat e eerlijk bent geweest, Tom," zei hij nog.

En dat was Tom met hem eens. Hij draaide zich om en holde naar huis om Bert het goede nieuws te vertellen.

Terreur in de Zuidzee

WAT ZIT ER IN HET GEHEIMZINNIGE PAK, DAT BOB GEVONDEN HEEFT EN WAT VOEREN SAFARIAN EN HAWKER IN HUN SCHILD?



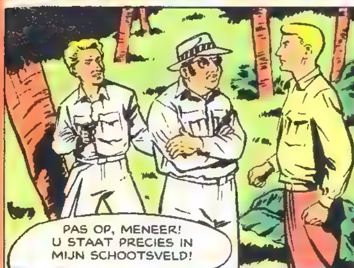










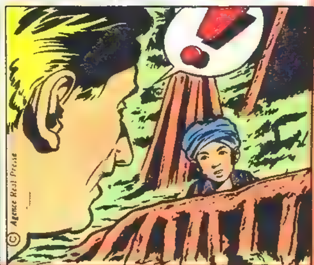













HIER JIJ! IK ZAL JE LEREN ONS AF TE LUISTEREN!


IK HOOP MAAR DAT HAWKER DIE FRANCVAL TE PAKKEN HEEFT, WANT ANDERS...


DE JONGEN!
HELP ME EENS! DAT JOCH IS ZO GLAD ALS EEN AAL!


HEEEEELLPP!


HA, HA, JIJ WOU JE GROTE VRIEND EEN HANDJE HELPEN, HÈ? DAT ZAL JE NIET GLAD ZITTEN!


ZAL IK HEM MAAR METEEN ZIJN VERDIENDE STRAF GEVEN?
NEE, EERST MOETEN WE DAT MATERIAAL WEG-WERKEN! PAK DIE KIST, VLUG!

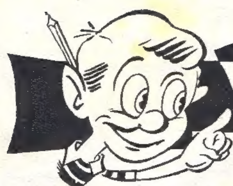

EN FRANCVAL?
HEM KRIJGEN WE NOG WEL! HIJ KAN NIET VER ZIJN EN VOLGENS MIJ LAAT HIJ ZIJN VRIENDJE NIET IN DE STEEK!


WE ZIJN ER!
O, DUS DAAROM IS DIT GEBIED VERBODEN VOOR DE INBOORLINGEN!


IK MOET VLUG ZIJN! ELKE MINUUT TELT!


DE ZENDER STAAT IN DE KAMER VAN SAFARIAN!





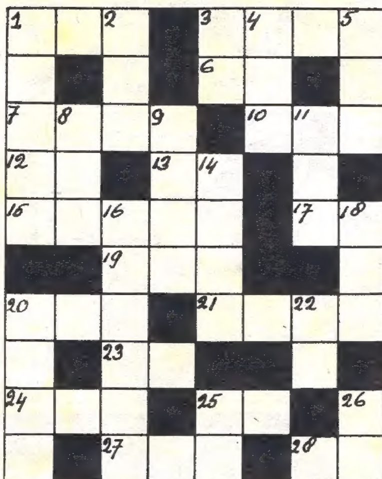
Kruiswoordpuzzel

HORIZONTAAL:

1 Herkauwer
3 Huldigen
6 Deel van een kast
7 Mogelijkheid
10 Speelgoed
12 Daar
13 Niet parkeren (afk.)
15 Inboorling
17 Reeds
19 Meisjesnaam
20 Familielid
21 Bedehuis
23 Ontkenning (Engels)
24 Noodsein
25 Voegwoord
27 Deel van een boom
28 Persoonlijk voornaamwoord

VERTICAAL:

1 Eten bereiden
2 Telwoord
3 Oude lengtemaat
4 Snel
5 Drinkschaal
8 Oppervlaktemaat
9 Snijwond
11 Familielid
14 Kliekje
16 Vervoeging van glanzen
18 Soort verf
20 Windrichting
22 Godsdienst
25 Maanstand
26 Klein kind

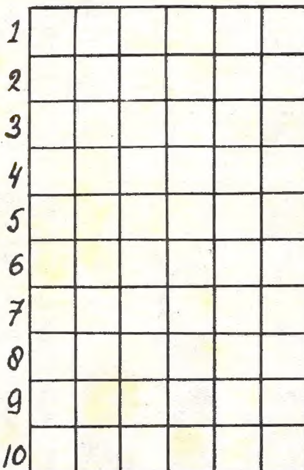


Ingezonden door P. Kaan (14) in Naaldwijk.

Puzzel ingezonden door Ancilla v. d. Putten in Wassenaar:

1 Stad in Spanje
2 Vrucht
3 Openbare betrekkingen
4 Rust
5 Iemand die met een schrijfmachine werkt
6 Wagenloods
7 Als
8 Geschenk
9 Schapenhoeder
10 Droevig

Bij goede oplossing vormen de eerste letters van elk woord van boven naar beneden samen de naam van een Nederlandse stad.



OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

B	R	A	K		S		E	I	K
O		L	A	S	T	E	R		A
R	IJ	S	T		R	E	G	E	N
S	S		R	A	A	R			O
T		K	O	O	K	S		V	N
	S	O	L		S	T	R	O	
M	O	E		V		E	I	N	D
	K	L	O	E	K		E	N	
P			V	L	A	K		I	K
O	P	O	E		L	A	S	S	O
P		F	R	U	I	T			U

Verborgen vogelnamen

1 Pinguïn (verkoping u inderdaad), 2 Lijster (op veel ijs te rekenen). 3 Reiger (ik brei geregeld).

Ziekenlijstje

Marie-José Schouten, Sint-Janszieken-huis, Koepoortsweg 35, Hoorn, is al vijf jaar ziek. Ze zou graag wat ansichtkaarten ontvangen of foto's van filmsterren. Ze is tien jaar oud.

Jannie Venenberg, Nieuwstraat 28, Winsum (Gron.), moet nog een hele tijd op bed liggen. Ze verzamelt suikerzakjes en is dol op post. Haar leeftijd is elf jaar.

Hansje de Wildt, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald, Groesbeek, is zes jaar oud. Hij is dol op foto's van dieren. Wie maakt hem eens blij? Dit verzoekje werd ons opgegeven door zijn nichtje Willemien.

Wie kan een jongen van zestien jaar, die al meer dan tien jaar in een inrichting is, helpen aan een draagbare radio? Dat zou voor hem het mooiste geschenk zijn, dat iemand hem kan geven. Wie nadere inlichtingen wil, kan zich in verbinding stellen met *J. H. v. Ommen, Molenweg 19, Sint-Odiliënberg (L.),* van wie het verzoek afkomstig is.

Antwoorden wereldquiz van bladzijde 10

1 Inktvis; 2 Audrey Hepburn; 3 Zwitserland; 4 Krukas; 5 Vlinder; 6 De fietser, want verkeer dat rechtdoor gaat heeft voorrang op verkeer dat afslaat; 7 Rotterdam; 8 A. Een steek, B. Een fez; 9 Boemerang; 10 Spijkerschrift; 11 Daf; 12 (Hof)nar.

Map en Mopple















Het komt in de bus

Vervolg van blz. 18

Hobby's: suikerzakjes en foto's van filmsterren verzamelen. • *Kees Paardekooper (15), Hereweg 139, Lisse,* wil corresponderen met een jongen of meisje in Duitsland. Wie heeft adressen? • *Albert Pater (13), Pieter Calandlaan 565ᴵ, Amsterdam, Osdorp,* wil corresponderen met een jongen of meisje van twaalf of dertien jaar. • *Gijs Lock (16), Kerkweg 42, Hardinxveld-Giessendam,* wil postzegels ruilen met iemand van zijn leeftijd op de Nederlandse Antillen. • *Marijke v. Lammeren (11), Sint-Paulusstraat 33,* Weert, wil corresponderen met een meisje of jongen (r.k.) van haar leeftijd, Marijke houdt veel van sport, vooral van zwemmen. • *Wim van IJzendoorn (16), Sleeënburgstraat 11, Zetten (Gld.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd op Noord-Beveland of in Nunspeet. • *Henk Smits (14), Rechte Zandweg 53, Dubbeldam (Z.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd uit Utrecht, Gelderland of Noord-Holland. Henk spaart postzegels en houdt van moderne muziek. • *Marijke Bult (15), 't Bouwhuis 563, Enschede, post Lonneker,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Martha Fekkes (11), Deurloostraat 16ᴵᴵᴵ, Amsterdam-Z.,* wil corresponderen met een jongen van elf of twaalf jaar. • *Ingrid Strubbe (14), Deurloostraat 16ᴵ, Amsterdam-Z.,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Riny Bekkers, Esscheweg 12, Vught (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen van twaalf jaar, niet uit Noord-Brabant. • *Wieger Eppinga (15), Lijklamaweg 6, Nijemirdum (Fr.),* wil corresponderen met een Engelse jongen van ongeveer vijftien jaar. Wie heeft een adres voor hem? • *Sinie Buur (14), Hoofdweg 165, Westerlee (Gron.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst uit Brabant of Engeland, Hobby's: postzegels en suikerzakjes verzamelen. • *Fietje Budel (14), Heerenweg 95, Utrecht,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en lezen. • *Roland Deceur (13), Veldstraat 67, Ichtegem, België,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Loes van den Berg (14), Norbertijnenstraat 65, Geleen (L.),* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Marijke de Koning (14), Middenweg 320, Heerhugowaard (N.-H.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst niet in de provincie Noord-Holland. Hobby's: lezen, zwemmen, gitaarspelen. • *Frieda v. d. Horst, (13), Burgemeester Ter Laanstraat 84* en *Rina de Haan (13), D. Doniastraat 87, Zaandam,* willen corresponderen met twee vriendinnen van hun leeftijd. Hobby's: zwemmen en lezen. • *Kees van Eenige (14), Maretakstraat 29b, Rotterdam-25,* wil corresponderen met iemand uit Engeland of Frankrijk. Kees spaart postzegels. • *Femmie Tuit (13), Otto Zomerweg 67,* en *Joke Bruinsma (13), Doorsnijding 16,* beiden in *Hollandscheveld (Dr.),* willen corresponderen met meisjes of jongens van hun leeftijd. • *Ans Kluytmans (15), Sint-Severusstraat 23, Gemert,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Jannie v. d. Vondervoort (14), Sint-Severusstraat 27, Gemert,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Elly Bakker (13), Hoofdstraat 100, Nieuw-Schoonebeek (Dr.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van veertien of vijftien jaar. Elly houdt van muziek en film. • *Cees Caspers, Bijdorpstraat 20, Noordwijk,* zoekt een correspondentievriend. • *Teunis Ruiten (14), Kon. Wilhelminalaan 19, Willemstad (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Kees Vosters (11), Goudenregenstraat 17, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, die van sport en muziek houdt. • *Nico Piket (14), Mathenesserdijk 369b, Rotterdam-7,* spaart postzegels en geeft drie sigarebandjes in ruil voor twee postzegels. • *Ed IJdema, Pieter de Hoochstraat 19, Rotterdam,* wil corresponderen met een r.k. jongen van elf jaar. • *Paula Wittkampf (14), Mauritslaan 7, Amersfoort,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Hanny Zwaan (15), Kluiten 22, Opperdoes,* zoekt correspondentievriendin of -vriend (p.g.) tussen vijftien en zeventien jaar. • *Nellie Leijssen, Venrayseweg 20, Overloon (N.-Br.),* zoekt een correspondentievriendin. • *Anny Manders (15), Haaglaan 10, Helmond,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd, liefst uit Nederland of West-Duitsland. • *Willie Braakhekke (13), Grootburgerstraat 39, Deventer,* wil corresponderen met jongen van dertien of veertien jaar.





















Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.